Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ **ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ**

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΤΕΡΑ ἀπὸ λίγο, ὁ διάσημος ἀστυνομικός, κρατῶντας ἀναμμένο τὸ κλεφτοφάναρό του, ἄρχισε νὰ κατεβαίνη, μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ τὴν σκάλα τῶν κατακομβῶν. Ἡ ξύλινη αὐτὴ σκάλα ἦταν τελείως κατεστραμένη. Σὲ κάθε βῆμα ποὺ ἔκανε ὁ Χόλμς, κροτοῦσαν κάτω ἀπ' τὰ πόδια του πέτρες, ξύλα καὶ διάφορα ἀντικείμενα, ποὺ κατρακυλοῦσαν στὴν ἄβυσσο, κάνοντας ἕναν ἀπαίσιο θόρυβο. Ἕνα λάθος ἂν ἔκανε ὁ Χόλμς, θὰ γκρεμιζόταν στὸ βάθος καὶ θὰ κατατσακιζόταν. Σὲ μερικὰ μέρη, ὁλόκληρη ἡ σκάλα κλονιζόταν κάτ' ἀπ' τὰ πόδια του κι' ἀναγκαζόταν νὰ κρατιέται ἀπ' τὸν τοῖχο, ποὺ εἶχε μεγάλη ὑγρασία καὶ βρωμοῦσε ἔτσι, ποὺ σοῦ προξενοῦσε λιποθυμία.

Τέλος ὁ Χόλμς κατέβηκε τὴν ἀπαίσια κι' ἐπικίνδυνη αὐτὴ σκάλα κι' ἔφτασε σ' ἕνα στενόμακρο καὶ σκοτεινότατο διάδρομο, στὸν ὁποῖον ἐπικρατοῦσε νεκρικὴ ἡσυχία. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦταν βαρειὰ κι' ὁ Χόλμς μὲ δυσκολία ἀνέπνεε. Ὅταν προχώρησε κατόπιν ὡς 15 βήματα στὴ στοὰ αὐτή, σκόνταψε ἀπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ φέρετρα καὶ ξεχύθηκαν μπροστά του πολλὰ κρανία καὶ κόκκαλα!...

Ἡ θέα τους ἦταν ἀπαίσια, φρικτή. Κι' ὁ Σέρλοκ Χόλμς στάθηκε μπροστά τους καὶ βυθίστηκε σὲ φιλοσοφικοὺς στοχασμούς.

Ἀξαφνα, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἕνας μακρυνὸς θόρυβος, τὸν ἔκανε ν' ἀφήση τοὺς ἀπασισοδοξους λογισμούς του καὶ νὰ ἀναρρωτηθῆ, μήπως εἶχε κλείσει μόνη της ἡ καταπακτή, ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει ἐπίτηδες ἀνοιχτή.

Ἡσύχασε ὅμως γρήγορα καὶ ξανάρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὰ ἐμπρός. Σὲ λίγο, σταμάτησε στὴ διασταύρωσι δυὸ στοῶν, κι' ἐκεῖ σημάδεψε μὲ κιμωλία τὸν τοῖχο, γιὰ νὰ ξαναύρη τὸ δρόμο στὴν ἐπιστροφή του.

Ἀπ' τὸ σημεῖο αὐτό, ὁ Χόλμς, προχωροῦσε μὲ περισσότερη προφύλαξι, κρατῶντας στὸ χέρι τὸ περίστροφό του, γιατὶ ἤξερε πώς, ἂν συναντοῦσε τὸν Μαορί, ἀπ' τὴν λυσσώδη πάλη τους, ἕνας μονάχα θἀβγαινε ζωντανὸς ἀπ' τὶς κατακόμβες, ἐκτὸς πειὰ ἂν σκοτωνόντουσαν κι' οἱ δυό τους.

Καθὼς προχωροῦσε μέσα στὸ σκοτάδι ὁ ἀστυνομικός, σκόνταψε ἄξαφνα σ' ἄλλη στίβα ἀπὸ νεκροκάσσες, ποὺ φράζανε ἐντελῶς τὸ πέρασμα. Ἀναγκάστηκε τότε νὰ γυρίση πίσω στὴν διασταύρωσι τῶν στοῶν καὶ ν' ἀκολουθήση ἄλλο δρόμο. Ἀλλὰ κι' ἡ στοὰ αὐτὴ ποὺ βάδιζε τώρα, ἀπὸ ἕνα σημεῖο καὶ πέρα ἦταν ἐντελῶς φραγμένη ἀπὸ σάπιες νεκροκάσσες καὶ σωροὺς ἀνθρωπίνων σκελετῶν. Ξαναγύρισε λοιπόν, γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ Χόλμς στὴ διασταύρωσι τῶν στοῶν γιὰ ν' ἀκολουθήση τρίτο δρόμο.

Ἡ τρίτη δίοδος, ποὺ ἀκολούθησε τώρα ὁ Χόλμς, ἦταν κάπως ἐλεύθερη ἀπὸ ἐμπόδια. Φαινόταν καθαρά, ὅτι τὴ στοὰ αὐτὴ ἀκολουθοῦσαν οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ἀπάχηδες, γιὰ νὰ πᾶνε στὶς κρύπτες τους. Ὁ Χόλμς, σημαδεύοντας κάθε τόσο μὲ κιμωλία τὸν τοῖχο, εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ στὴ στοὰ αὐτή, ὅταν αἰσθάνθηκε ἀξαφνα ἕνα παράξενο αἴσθημα χαρᾶς καὶ φόβου μαζύ...

Εἶχε παρατηρήσει μπροστά του ἕνα φῶς ποὺ τρεμόσβυνε.

—Εἶνε ὁ Μαορί! ψιθύρισε ὁ διάσημος ἀστυνομικός, σβύνοντας τὸ κλεφτοφάναρό του.

Κι' ἔπειτα, ἀργὰ καὶ μὲ μεγάλη προσοχή, γλύστρησε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ φέρετρα κι' ἔφτασε στὸ μέρος ποῦνε δῆ τὸ φῶς. Ἀντίκρυσε ἐκεῖ τὸν Μαορί, γονατισμένο μπροστὰ σ' ἕνα φέρετρο, νὰ κρατάη ψηλὰ τὸ κλεφτοφάναρό του. καὶ νὰ κυττάη μ' ἀπληστία κάτι, ποὺ σπινθηροβολοῦσε ἐκτυφλωτικά.

—Ἀπολαμβάνει τὸν θησαυρὸ ποὺ κλεψε! Χαίρεται, θωρῶντας τὴν λάμψι τῶν πολύτιμων πετραδιῶν τοῦ Φιρμόν, εἶπε μέσα του ὁ Σέρλοκ Χόλμς, κάνοντας δυὸ βήματα πρὸς τὸν Μαῦρο.

Ἐνῶ ὅμως σκεφτόταν, ἂν ἔπρεπε νὰ φυτέψη στὸ κρανίο τοῦ κακούργου μιὰ σφαῖρα ἢ νὰ τὸν περιμένη νὰ περάση ἀπὸ μπροστά του, ἄκουσε ἕνα ξερὸ τρίξιμο κι' εἶδε τὸν Μαῦρο νὰ σηκώνεται καὶ νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος ποὺ στεκόταν.

Ὁ Χόλμς ἔκανε τότε νὰ τραβηχτῆ περισσότερο πρὸς τὸν τοῖχο, γιὰ ν' ἀφήση ἐλεύθερο τὸ πέρασμα στὸν Μαῦρο, ἀλλὰ μὲ τὸ πρῶτο βῆμα ποὺ ἔκανε πρὸς τὰ πίσω, συνέβη κάτι τὸ τρομερό! Σκόνταψε ἀπάνω σ' ἕνα φέρετρο, ποὺ μόλις κρατιόταν στὴ θέσι του, καὶ τὸ φέρετρο αὐτὸ ἔπεσε κάτω, κάνοντας ἕναν φοβερὸ κρότο!

Ὁ Μαορὶ σήκωσε τότε ἀμέσως τὸ κλεφτοφάναρό του καί, βλέποντας μπρός του τὸν διάσημο ἀστυνομικό, φώναξε μὲ ἄγρια φωνή:

—Ἀ!... Ὥστε μὲ παρακολούθησες ὡς ἐδῶ, σκύλε! Καλὰ λοιπόν! Σοῦ ἀξίζει αὐτὸς ὁ τάφος!... Θὰ ψοφήσης ἐδῶ μέσα ἀπ' τὴν πεῖνα καὶ τὴν δίψα... Θὰ μέ..

Πρὶν ὅμως ἀποτελειώσει τὴν φράσι του ὁ Μαῦρος, μιὰ λάμψι, σὰν ἀστραπή, φώτισε τὸ σκοτάδι κι' ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς ποὺ ἀντήχησε χίλιες φορὲς μέσα στὸ λαβύρινθο τῶν στοῶν.

Εἶχε πυροβολήσει ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ἡ σφαῖρα ὅμως δὲν πέτυχε τὸν σκοπό της. Ὁ Μαορὶ πρόλαβε, ἔπεσε μπρούμυτα κι' ἔσβυσε τὸ κλεφτοφάναρό του.

Ὁ διάσημος ἀστυνομικός, ποὺ δὲν φανταζόταν πῶς ὁ Μαορὶ θὰ τοῦ γλύτωνε ἔτσι εὔκολα, ἔμεινε, γιὰ μιὰ στιγμή, ἀκίνητος κι' ἔπειτα ἔπεσε μπρούμυτα καὶ περίμενε...

Σὲ λίγο, ἄκουσε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα τρομερὸ καὶ σαρκαστικὸ γέλιο, ποὺ ὁ ἀντίλαλός του ἀντήχησε ἀπαίσιος ἀπ' ὅλες τὶς στοές, σὰν νὰ βγῆκε ἀπὸ χίλια στόματα δαιμόνων!

—Ὁ ἀχρεῖος!... Ἐδῶ μέσα εἶνε σὰν στὸ σπίτι του! μουρμούρισε ὁ Χόλμς, καταλαβαίνοντας ὅτι ὁ Μαορὶ εἶχε ἀπομακρυνθῆ, καὶ σηκώθηκε ὄρθιος.

—Δὲν. πιστεύω ὅμως νὰ χαθῶ! ἐξακολούθησε νὰ μονολογῆ ὁ ἀστυνομικός. Τὰ σημάδια ποῦκανα θὰ μὲ σώσουν... Ὁ μεγαλείτερος φόβος εἶνε, μὴν τύχη καὶ πέσω στὴν ἐνέδρα, ποὺ πιθανότατα θὰ μοῦ στήση ὁ Μαορί... Τὸ πιθανότερο, μάλιστα, εἶνε νὰ μὲ περιμένη κοντὰ στὴν καταπακτή, γιὰ νὰ μὲ ξεμπερδέψη, καθὼς θ' ἀνεβαίνω τὴν ἀναθεματισμένη ἐκείνη σκάλα... Ἀλλὰ κι' αὐτὸν τὸν κίνδυνο εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν ἀποφύγω. Ὁ Πὶφ θὰ ξεμέθυσε τώρα.. Μπορῶ νὰ βασίζωμαι ἀκόμα καὶ στὸν Ἀλφόνσο... Ὁπωσδήποτε ὅμως, πρέπει νὰ τοῦ δίνω ἀπὸ δῶ.

Κι' ἀφοῦ σημάδεψε τὸ μέρος ποὺ στεκότανε, ὁ Χόλμς ἄρχισε νὰ προχωρῆ σιγὰ-σιγά, χωρὶς ν' ἀνάψη τὸ κλεφτοφάναρό του, γιὰ νὰ μὴ δώση μόνος του στόχο στὸν ἐπικίνδυνο ἀντίπαλό του.

Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο σωρὸ ἀπὸ φέρετρα, ὁ Χόλμς ἔστριψε δεξιὰ γιὰ νὰ φτάση στὴν πρώτη διασταύρωσι, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχε ξεκινήσει. Κι' ὅταν πέρασε ὁλόκληρη τὴ στοὰ αὐτὴ κι' ἔφτασε τέλος στὴ διασταύρωσι, ἄναψε τὸ κλεφτοφάναρό του γιὰ νὰ δῆ τὸ σημάδι ποὺ εἶχε κάνει στὸν τοῖχο. Μὰ τὸ σημάδι δὲν βρισκόταν πειὰ ἐκεῖ. Ἀντιθέτως ὑπῆρχε ἕνα σημάδι μὲ κιμωλία σὲ μιὰ ἄλλη γωνία τῆς διασταυρώσεως.

—Αὐτὸ τὸ σημάδι δὲν τὸ ἔκανα ἐγώ! ψιθύρισε ὁ Χόλμς. Θυμᾶμαι καλά, ὅτι σημάδεψα σ' ἄλλο μέρος... Τὸ σημάδι αὐτὸ τὸ ἔκανε ὁ Μαορὶ γιὰ νὰ μὲ παραπλανήση. Μοῦ τὴν κατάφερε ὁ παμπόνηρος!

Ὡστόσο, χωρὶς ν' ἀπελπισθῆ, ἄρχισε νὰ ψάχνη νὰ βρῆ διέξοδο.

Ἡ θέσι τοῦ Χόλμς ἦταν κυριολεκτικῶς τραγική. Δὲν ἤξερε σὲ ποιὸ σημεῖο τῶν κατακομβῶν βρισκότανε. Ἔψαχνε στὴν τύχη, στὰ τυφλά. Περνοῦσε στοές, σκοντάβοντας κάθε τόσο ἀπάνω σὲ σωροὺς σκελετῶν καὶ συντριμμάτων ἀπὸ φέρετρα, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

Τέλος, σταμάτησε ἐξαντλημένος σωματικῶς καὶ ψυχικῶς.

—Ἀ!.. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση, ἄρχισε νὰ μονολογῆ δυνατά. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ βνῶ ἀπ' ἐδῶ. Δὲν ἔχω πειὰ ἄλλη ἐλπίδα, παρὰ τὸν Ἀλφόνσο καὶ τὸν Πὶφ τὸν Γαλάζιο. Γιὰ τὸν Πὶφ μάλιστα εἶμαι σίγουρος. Εἶνε ἀδύνατον ὁ μεθύστακας νὰ μὴν ἄρχισε κιόλας νὰ ψάχνη γιὰ νὰ μὲ βρῆ... Τὸ καλύτερο λοιπόν, ποὺ ἔχω νὰ κάνω, εἶνε νὰ βρῶ μιὰ ἀναπαυτικὴ θέσι!...

Πραγματικῶς, ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥρα, ὁ Χόλμς βρῆκε κάπου μιὰ στίβα ἀπὸ λογῆς-λογῆς δέματα καὶ κάσσες.

(Ἀκολουθεῖ)